

Sva - tá Lid - mi - la vdo - va, dce - ra Sla - vi - bo - ro - vá, li -

- du mi - lá i ří - ši ne - bes - ké. Kněž - nou by - la ně - kdy ze - mě Čes - ké.

<p>1. Svatá Lidmila vdova,
dcera Slaviborová,
lidu milá
i říši nebeské.
Kněžnou byla
někdy země České.</p>	<p>5. Pročež na odpor byla,
svatou víru hyzdila,
bezbožností
pohanské hájila,
s ukrutností
křesťany hubila.</p>	<p>9. Sama k stolu sloužila,
přátelský k ním mluvila,
pak čeládce
povinný plat dala,
mluvíc sladce,
s nimi se žehнала.</p>
<p>2. Hned jak Krista poznala
a křest svatý přijala,
zlost pohanskou
s mužem potupila,
ctnost křesťanskou
sobě oblíbila.</p>	<p>6. Posledně dvoum lotříkům,
d'áblovým služebníkům,
k své švegruši
poručila jíti,
svatou duši
z těla vypudití.</p>	<p>10. Když potom v své komoře
modlíla se v pokoře,
kati v noci
na ní přikvapili,
velkou moci
dvěře vyrázili.</p>
<p>3. Zvlášť po smrti manžela
pohanům se opřela,
rozšířila
katolickou víru,
popudila
na se Drahomíru.</p>	<p>7. Dal Bůh Lidmile znáti
smrt její nastávati.
Což poznavši,
hned se hotovila
a svou duši
Bohu poručila.</p>	<p>11. Její vlastní zavítí
bylo nástroj k zabití,
neb tím svaté
hrdlo zavázali,
své proklaté
zlostí vykonali.</p>
<p>4. Neb vidouc ta zlostnice
své modlařské zbožnice
prázdné býti,
víru svatou kvesti,
Krista ctíti,
nemohla to snesti.</p>	<p>8. Po svátostném pokání,
modlitbách, přijímání
oběd drahý
dala přistrojiti
a své vrahy
za stůl posaditi.</p>	<p>12. Tak ta svatá Lidmila,
naše patronka milá,
z této zemské
strastí vykročila,
do nebeské
vlasti překročila.</p>